

אגרוף הפלדה של „חיילי השוקולדה“

רשמי ביקור אצל „הגבארדיה
המלכותית“ בבריטניה

א. חשביה

אחד מ„אירועי התיירות“ המקובלים בלונדון הוא חילוף המשמרות של „הגבארדיה המלכותית“ — בארמון באקינגהם, במגרשי המסדרים של משרד ההגנה ובחזית ה„בנק אוף אינגלנד“ (וכאשר שוהה המשפחה המלכותית בארמון וינדזור — גם שם). חיילי „הגבארדיה“, בעלי המקטרונים האדומים, המכנסיים הכחולים עם הפס האדום, והכובעים הגבוהים גבוהים, העשויים פרוות דוב ארוכת שיער, נראים כ„חיילי שוקולדה“ מתוך אופרטה מתחילת המאה. הברות פרסום נהוגות לשכור אותם ממשרד ההגנה הבריטי כדי לצלם כרקע למוצרים „עתיקי מסורת“.

תיירים חדימבט, לעומת זאת, עומדים במהרה על תכונה אחת של אלה, המרמזת כי מאחורי החזות הטקסטיראוותנית — אנשי חיל מחושלים ואיתנים. תכונה זו היא תוצאה של המשמעת העצמית הנקדנית. אנשי „הגבארדיה“ לא ינידו עפעף כאשר תישען עליהם כוכבנית קולנוע המבקשת להצטלם לשם פרסום: הם יעמדו על משמרתם בשמש וברוח; צעדיהם המדודים לא יוחשו ולא יואטו, לא יתקצרו ולא יוארכו — תהא הסיבה אשר תהא.

אנשי „הגבארדיה“ עצמם רואים בצד הזה של אישיותם את העיקר. הצד החגיגי-ראוותני הוא לדידם „שירות מיוחד למלכה“. בעודנו טירונים, מתרגלים אותנו לצורכי טקס ומאמנים אותנו למלחמה, אומר מיור איאן ארסקין, שהיה מפקד קרבי ב„גבארדיה“ ונעשה דובר החיל לפרק זמן קצר. „בגמר האימונים הבסיסיים אנו יוצאים לשירות פעיל. תמצא את אנשינו בהרי רדפאן שבגבול עדן, ביערות העד של מאלויה ובצבא-הריין, וכן בעתודה האסטרטגית הבריטית. לאחר פרק שירות כזה, אנו מוחזרים למולדת ומשרתים חודשים אחדים בתפקידי משמר טקסיים. אין אנו מקבלים תוספת שכר תמורת השירות המיוחד שאנו משרתים את המלכה — אם כי שירות זה כרוך בשעות עבודה רבות

כלל ועיקר: הנקיון. בכל הצבא הבריטי, וב"גבארדיה" המלכותית בפרט, משוכנעים הקצינים, כי לנקיון השיבות רבה בהעלאת המוראל. אפילו הורגל הטירון לחיי-תפנוקים, אפשר להרגילו לנקיון אישי ולנקיון מגוריו.

כאשר מגיע הטירון לבסיס-הטירונים, מקצים לו מגורים באולם, בו ניצבות כעשרים מיטות, ומטילים עליו אחריות על חלקים מסוימים ממקום-המגורים. בראש וראשונה, הוא אחראי לנקיון ולסדר במיטתו ובקרבתה, וכן בארונו. על צידו האישי להיות ערוך ומסודר על פי סדר קבוע. סדינו צריך להיות מקופל קיפול מיוחד, ופריטי צידו צריכים להיות תלויים על וויים המיועדים להם. החדר כולו צריך להיות ממוקד, ודליי-החול לכיבוי-דליקות צריכים להבהיק כמראות. את הרצפה מקרצפים בסכיני-גילוח, עד שהיא "נקיה כדי לאכול עליה". מסיום מירוקה של הרצפה עד לשעת הביקורת נוהגים הטירונים לכסותה בשמיכות, לבל תכתימה טביעת רגל.

האחריות לנקיון מוטלת על אחד מדרי החדר. מוקצית לו הפינה הנוחה ביותר, והוא עונד כוכב קטן על שרוולו הימני — כוכב שעליו סיממת "הגבארדיה": "חמישה כאחד" (תיאור סמלי לחמש האצבעות ואגרוף קפוצ').

ההקפדה על הנקיון נראית בתחילה בעיני הטירונים — שאך-זה פשטו את לבושם האזרחי — כילדותית וחסרת-טעם, אך המדריכים משוכנעים, כי זוהי ראשית הפיכתו של טירון מאזרח ללוחם, אשר בעת צורך לא יקל ראש אף בפרט הקטן ולא יחסור מעצמו כל מאמץ שהוא. בהיותו במדבר או ביער-עד לת, יקפיד תמיד על נקיון נשקו — נקיון העשוי להציל את חייו וחי עמיתיו.

למדים תפקיד חשוב ביצירת רוח-החייל. מדי "הגבארדיה" מרשי-מים. הרושם הוא סממן חשוב של המוראל.

איך לפתח כושר גופני ולספח גאון

כעת מוכן איש-ה"גבארדיה" לשלב הבא של הכשרתו: השגת כושר-גופני מעולה.

תנאי יסוד לכושר גופני הוא תרגול איך-סופי. "בעל כושר גופני מעולה יהיה פחות ממורמר על אפרוריות השגרה שבחיל הצבא", אמר לי ד"ר קארדל, אחד מקציני-הרפואה הוותיקים של החיל.

הגבארדיה במסדר בארמון באקנינגהם

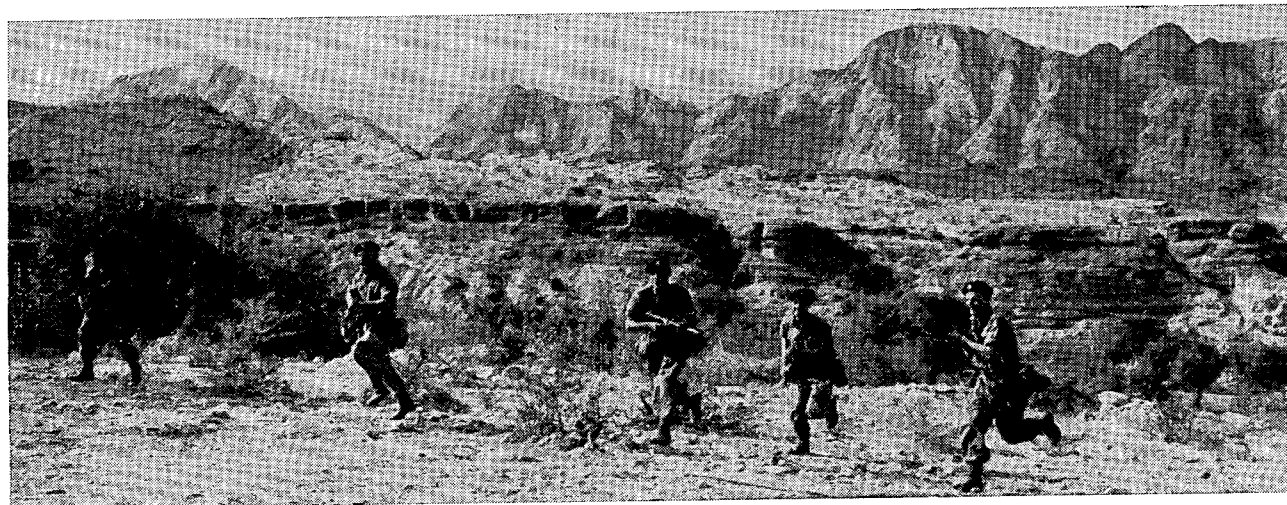
ונוספות, במיוחד לאנשי, הגבארדיה-הרכובה, הצריכים לספל גם בעצמם וגם בסוסיהם.

רובם עזינפש

כיצד "יוצרים" איש-ה"גבארדיה" — חייל-צעצוע היודע לנוע כרובוט, ועם זאת לוחם עזינפש, העשוי ללא-חת, שהחיל שלו נתפרסם בעמידת-גבורה בקרבות מרים (יוטעם, שרבים מהיילי "הגבארדיה" קיבלו צלב-ויקטוריה, העיטור הצבאי הרם ביותר בבריטניה).

בתכנית-האימונים של איש-ה"גבארדיה" כמה מרכיבי-יסוד, שאותם מבקש החיל לסגל לאנשיו, לפני שהם זכאים ללבוש את מדיו. המרכיב הראשון הוא פרוואי בתכלית, ולכאורה אינו מעורר-השראה

הסתערות אנשי "הגבארדיה" בהרי רדפאן

טבעו של כל אדם לרצות לעלות על זולתו. איש-הגבארדיה, שכבר למד להיות גאה בהשתייכותו לחיל זה, אינו צריך דרבון נוסף לעשות את המאמץ הנדרש בתחום חדש זה. מכיון שהחדירו לנפשו, השכם והערב, את ההכרה, כי "הגבארדיה" היא חיל-עדיית. נעשה הטירון נוגש-שליעצמו (דרבון-עצמי זה מניע טירונים רבים להשתדל לעלות לדרגת מש"ק ולהתקבל לקורס-קצינים).

הכלים העומדים לרשות "הגבארדיה" הם רבים ומגוונים. "הגבארדיה" הרכובה היא כיום משורינת, ויש "לגבארדיה" גם תותחים ויטודות מכל חיל אחר. לאחרונה הוקמה יחידה חדשה: "הכוחות המיוחדים של הגבארדיה", שהם מעין קומנדו מוצנח, מוטס ויביל-מסוקים, היודע גם לבצע פעולות חבלה תתי-מימיות.

מסורת של דורות מעידה על יעילותה של "שיטת הגבארדיה". הדוגמאות, השוטפות בנקל מבין שפתותיהם של ותיקי החיל, רבות מספור. אחת מהן מספרת על סר ג'ין מור, המצביא הבריטי במלחמה נגד צרפת בספרד, שהתבונן בלב כבד בשרידי כוחותיו הנסוגים אל קורונה. האנשים היו רעבים, אחוזי קור ויגיעים; רבים מהם השליכו את הרובים, מדיהם נתרפסו והם נראו יותר כאספסוף מאשר כצבא לוחם. והנה הבחינו עיניו של המצביא בשדרה של חיילים שעדיין צעדו בסך, על נשקם וציודם, ומדיהם מכופתרים למשעי. "זוהי, הגבארדיה, ללא ספק", אמר מור.

האם יש מקום ל"גבארדיה" בומננו?

"התשובה מובנת מאליה", טוען מיר ארסקין, "ככל שהלחימה תובענית יותר, בשל כלי-נשק הדישים ואורחות-לחימה משוכללות יותר, בהיבמיה גדלות הדרישות העומדות בפני הלוחם. והדרישות העומדות בפני אנשי-הגבארדיה הן מן הגבוהות בהשוואה לכל חיל שהוא".

הדיעות המובאות ברשימה אינן משקפות את דיעות המערכת.

אנשי "הגבארדיה" בפרטול במלאיה

זמן רב שוהה איש-הגבארדיה במגרש-המסדרים, שם הוא מסגל לעצמו את הדיוק הרב, ההכרחי למילוי תפקידיו הטקטיים. דיוק זה, והצייתנות המיידית והעיוורת הנובעת ממנו, יעילים גם בשדה-הקרב.

"התרגול הזה יוצר הרגלי-מחשבה, שעיקרם צייתנות כהרף-עין", אומרים ותיקי "הגבארדיה". "זהו חלק נכבד מסוד הצלחתם של אנשי-הגבארדיה' בעמידתם העיקשת ברגעים קשים-במיוחד של קרב — וביכולתם ליטול במהירות את היומה לידיהם כדי לשבור התקפת-אויב נמרצת". בפיהם סיפורים על מאות מקרים-לדוגמה מתולדות "הגבארדיה", מימי המלחמה נגד צרפת בספרד ועד שמירת הגבול בעדן.

הרגל הציות המיידית הוא מקור-עצמה וסגולה כנגד התרופפות-עצבים בלחץ הלחימה. "לדעתי, מונע הדבר את מה שאנו מכנים

קומנדו מוטס-מסוקים של "הגבארדיה"

עייפות-קרב, ומה שקרוי בחיים האזרחיים התמוטטות-עצבים", חיוה דעתו ד"ר קארל. "בחיים האזרחיים מקורה של התמוטטות-העצבים, לעתים קרובות, בספקות המכרסמים בלב זמן רב מדי. עצביו של החייל מתרפטים במיוחד עקב עמידה ממושכת מול סכנת מוות. הרגלי-הציות מחשל את עצבי החייל, נותן לו עניין ומחזק בו את ההרגשה, שאם יחזיק מעמד עוד זמן מועט, ייצא בשלום מן המשבר".

"שיטת-אימונים, המחזקת את תת-ההכרה כנגד הפחד, היא מעיין-און", כתב קית בריאנט, אחד ההיסטוריונים של "הגבארדיה", "וכל אימוניו הבסיסיים של איש-הגבארדיה' מכוונים למטרה זו. ככל שאינסטינקט-הציות יותר חזק, כן גדלים סיכווי החייל לגבור על הפחד מרפטי-העצבים".

הנקיון והכושר הגופני מפיחים באיש-הגבארדיה "הכרת-ערך" עצמו. זוהי מעלה, לדעתם של מעריצי החיל. אחת השיטות לטיפוחה של הערכת-החייל היא הצגת מזכרות מתולדות החיל לפני הטירונים, במוזיאון של "הגבארדיה". גם חדריי-המגורים מעוטרים בסמלים ובשמות של מערכות ומסעי-מלחמה בהם השתתף החיל.

לאחר החופשה הראשונה, הניתנת בתום חודש, מגיע תור ההיכרות עם כלי-הנשק. המדריכים משתדלים לעורר באנשי "הגבארדיה" את הרצון להגיע להישגים בשימוש בכלים העומדים לרשותם, יותר מבכל חיל אחר בצבא הוד-מלכותה.